

Svend E. Johansen: Ja!

Formanden: Jeg beder de ærede Medlemmer, der ønsker Ordet, om at benytte sig af den gode Regel, vi har staaende i vor Forretningsorden.

Svend E. Johansen: Til den højt-ærede Minister, som jeg takker for den venlige Opmærksomhed, han havde skænket min Tale, og til det ærede Medlem Hr. Skjerbæk vil jeg gerne sige, at naar jeg henviste til § 20, Stk. 6, hvorefter Børneværnet skønmæssigt beskikker en Værge, hvis det finder det nødvendigt, var det for at pege paa den Fare for Vilkaarlighed, der rummes i, at forskellige Nævn og Institutioner, der nedsættes, faar en vidtgaaende Ret til skønmæssigt at træffe Afgørelser, der vedrører den enkelte Børgers Frihed meget stærkt. Jeg var inde paa det allerede i en af mine tidligere Taler — det var vist under Behandlingen af Lovforslaget om Naturfredning —, at det gælder om at begrænse Administrationens Adgang til at skønne til det mindst mulige, og efter min Opfattelse vil man opnaa det ved at udforme Lovgivningen saa klart som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Skjerbæk var bange for at opremse alle de Tilfælde, hvor der skal anvendes Tvang og hvor der ikke skal, men det er selvfølgelig heller ikke Meningen fra vor Side, at de alle skulde opremses i Loven; men Loven skal give klare Retningslinier for, under hvilke Forhold man kan gennemføre en saa vidtgaaende Tvangsforanstaltning som at beskikke en Værge og ikke nøjes med det, jeg altsaa kaldte Elasticitetsbegrebet: at det beror paa et Skøn hos den paagældende Institution. Derfor tillod jeg mig at pege paa den Løsning, der kunde ligge i, at Børneværnet havde Ret til over for en Domstol at fremsætte Krav om en Værges Beskikkelse og begrunde det. Derved opnaaede man dog, at den, over for hvem man rejste Krav om at lade sig beskikke en Værge, havde Mulighed for at fremkomme med Modindlæg og fremføre sin Mening om, at det ikke var nødvendigt. Nu er det Institutionen, der afgør det administrativt, og det indeholder en Fare, det kan ikke undgaa.

Justitsministeren havde faaet min Bemærkning om den luthersk-evangeliske Kirke forkert i Halsen. Jeg er selvfølgelig klar over, at den luthersk-evangeliske Kirke ikke har haft mindste Indflydelse paa Udformningen af den vedkommende Paragraf i Justitsministerens Forslag. Jeg sagde blot,

at disse løse erotiske Forbindelser, som er blevet omtalt Gang paa Gang, og som jo er Ophavet til disse uden for Ægteskab fødte Børn, var Forbindelser, som den luthersk-evangeliske Kirke betragtede som utugtige, og da Staten opretholder og støtter den luthersk-evangeliske Kirke, maa man formode, at den ogsaa staar paa Kirkens Side i denne Opfattelse, og det vil altsaa sige, hævdede jeg, at ogsaa Staten betragter disse Forbindelser som utugtige; men i saa Fald kunde der ikke være megen moralsk Finhed i, at man tog Indtægter gennem disse bidragspligtiges Indbetalinger til denne Pulje. Deri ligger ikke, at Kirken skulde have haft Indflydelse paa Paragraffens Udformning, men blot dette, at den evangelisk-lutherske Kirke er Statskirke, og saa længe den er Statskirke, maa man gaa ud fra, den er et Udtryk for Statens Opfattelse ogsaa paa dette Omraade. Jeg skal notere mig, at Justitsministeren ikke er Medlem af Folketingskirken, men jeg tror, jeg kan sige, at det har nok ikke rystet den særlig stærkt, at Ministeren meldte sig ud.

Der har været Tale om de uansvarlige Fædre i Forbindelse med Forslaget om Inddrivelse af Underholdsbidraget. Vi ønsker ikke at holde Haanden over uansvarlige Fædre, tværtimod betragter vi hele det foreliggende Lovkompleks som et Udtryk for, at man netop vil have fat i de uansvarlige Fædre og tvinge dem til at opfylde deres Forpligtelser i det Omfang, der er muligt, det vil sige, at de skal sikre de Børn, de er Ophav til, de bedst mulige Vækstbetingelser og Uddannelsesvilkaar. Men dette har dog ikke noget med den paagældende Barnefaders Arbejdsgiver at gøre, han er dog under alle Omstændigheder i den Forbindelse, Staten henvender sig til ham, ikke uansvarlig Fader.

Naar jeg har rejst dette Spørgsmaal, er det, fordi vi principielt ikke kan erkende, at Staten, fordi en Borger har et Gældsforhold til den, derfor skulde have Ret til at paalægge Trediemand Besværlighederne ved Inkassationen. Det er for os et principielt Spørgsmaal, og vi mener, at Staten maa ordne dette Forhold med den paagældende Borger. At den har *Magt* til det, ser vi af det Lovforslag, vi behandler i Dag, og vi ser det i Behandlingen af Inddrivelse af Skatterestance. *Magt* har jeg heller aldrig forsøgt at benægte var til Stede, men jeg har villet pege paa det uberettigede i selve dette Forhold og understrege det, og det har det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard ikke paa nogen Maade faaet mig fra. Jeg staar stadig paa